

Bijna gepakt
door J. L. F. de Liefde

Bijna gepakt

door

J. L. F. de Liefde

Tekeningen van Rein Stuurman

Uitgave van G. F. Callenbach N.V. - Nijkerk

INHOUD

	Blz.
I. In de grote weide	3
II. Woont er een vos in het bos?	5
III. Hun eerste morgenwandeling	11
IV. Het grote bos	12
V. Was hij daar toch?	15
VI. Dat was hun geluk	19
VII. Waar was hun eigen weide?	21
VIII. Maarten roept	25
IX. Weer thuis	30
X. Zou Maarten mee gaan?	34
XI. Toen Kokkerèl groot werd	39

I. IN DE GROTE WEIDE.

Maarten, het zoontje van boer Tijssen op de Kraaienhof, werd altijd „de *kleine jongen*” genoemd. Maar hij vond zichzelf al een *grote jongen*, — hij was nu zes jaar geworden.

En als de zomer om is, — wanneer de bladeren aan de bomen geel worden, — gaat hij naar *school*.

Maar nu, — *nu* kan hij nog de *hele* dag buiten spelen. Dat vond hij zo prettig, want dan kan hijzelf voor de kuikentjes zorgen. Voor de acht witte van vader en . . . voor de twee bruine van *hem zelf*.

Die waren van hem, — *helemaal* echt van *hem*, — want . . . die had hij op zijn verjaardag gekregen van Harm, den knecht. Maarten had ze zelf een naam gegeven. Het bruine hennetje heette Pikkepik. En moeder had het haantje Kokkerèl genoemd. Wat waren ze leuk! En zo grappig *klein!*

Dat kwam, omdat ze krielkippetjes waren. Die worden nooit zo groot als gewone kippen.

Maar ze waren heel gezond. Ze groeiden best en — liepen het vlugst van allemaal op hun kleine pootjes. En wat waren ze mak! Zo mak dat ze de grutjes uit Maartens *hand* kwamen halen.

Toen de kuikentjes uit het rennetje mochten en elke dag vrij konden rondlopen, groeiden ze hard. Daar werden ze sterk van. Boer Tijssen had er plezier in.

Toeka, de dikke kloekhen-moeder, vond ook dat haar kindertjes groot en flink werden. En . . . op een mooie warme dag mochten ze voor 't *eerst* met haar de grote weide in.

Dat was een feest! Nu konden ze maar rennen en draven in 't lekkere gras. Nu was de wereld opeens

veel groter geworden. Zo ruim en zo wijd! Hier liepen de grote kippen ook, die de eieren legden voor de markt. En Krieko, de zwarte haan, met z'n mooie lange staartveren, die glansden als goud.

Toeka moest heel goed op haar kleintjes letten, ze mochten niet *weglopen*.

„Toek, toek,” . . . riep ze telkens. „Hier blijven, Toek, toek, . . . bij me blijven.”

Al de kuikentjes liepen dicht om haar heen en pikten torretjes en zaadjes uit 't malse gras.

Maar Kokkerèl dacht: „Ziezo, nu ga ik eens doen, wat *ik wil*.”

Hij keek naar alle kanten rond.

Naast de weide was een bos. Een heel groot, dicht bos. 't Was donker onder die hoge bomen.

Toeka bleef er altijd een heel eind vandaan met haar kuikentjes.

Maar Kokkerèl keek naar 't grote bos. En . . . hij stapte weg.

„Toek, toek,” . . . riep Toeka. „Bij me blijven.”

Kokkerèl dacht: „Ja, aanstonds, hoor! Eerst eens kijken.” En hij liep *door*.

„Toek, toek,” waarschuwde de kloekhen luider.

Maar Kokkerèl kwam niet. Hij was al *dicht* bij het bos, nu wilde hij ook kijken.

Tussen de weide en het bos liep een droog slootje. Er was geen water in. Je kon er zo maar doorlopen en dan . . . dan . . . was je *in* het bos.

„Opeens liet Toeka al haar kuikentjes in de steek. Ze stooft weg. Op Kokkerèl af. Die stouterd!

„Hiiep!” zei ze. En ze gaf hem een pik met haar snavel.

„Wie niet horen wil, moet voelen.”

Dat was raak. Daar schrok Kokkerèl van.

„Toek, toek!” riep Toeka. „*Hier* blijven. Dicht bij me.”
Ze leek wel *boos*.

„Nooit meer naar dat grote bos gaan,” bromde ze —
„daar woont de vos. De grote kippen mogen daar niet
eens komen. Overdag zie je hem niet, die lelijke vos!
Maar 's *nachts* sluipt hij rond. . . . en dan komt hij bij
ons. Dan pakt hij jullie. Hij eet je op. Allemaal.”

Al de kuikentjes luisterden. Ze werden een beetje
bang. Ze keken naar het bos.

Ja, het bos zag er erg donker uit. 't Was griezelig. En
Toeka deed zo vreemd. Ze was *boos*. Ze kropen dicht
tegen haar aan. Diep onder haar vleugels.

En Toeka klokte: „Toek. . . . toek. *Zó* is het goed.
Jullie bent zoet, hoor! Nooit meer naar 't bos gaan.”

Nu bleven ze ver van het gevaarlijke bos vandaan.
Daar woonde de vos, die kippetjes opat. . . .

II. WOONT ER EEN VOS IN HET BOS?

Elke dag bij droog weer mochten de kuikentjes
met Toeka mee in de grote weide.

Kokkerèl keek altijd weer naar het bos. Hij liep
er niet heen, want. . . . die snavel van Toeka was
scherp.

Nu ging Kokkerèl tussen de grote kippen lopen, die
de eieren legden voor de markt. *Dat* mocht wel. *Dat*
deden de andere kuikentjes soms ook, nu ze groot
werden.

En hij vroeg stilletjes aan een grote kip: „Heb *jij* de
vos wel eens gezien?”

„Wat? Een vos?”

„Ja, die woont immers daarginds in dat donkere bos?”

„Weet ik niks van.” De kip liep weg. Ze zag net een

lekker torretje op een paardebloem zitten. Daar wilde ze op af.

Toen vroeg Kokkerèl het aan *al* de grote kippen.

Neen, geen van allen had de vos ooit gezien. Maar Toeka, de oude broedkip had het gezegd. En dan zou 't wel zo zijn. . . .

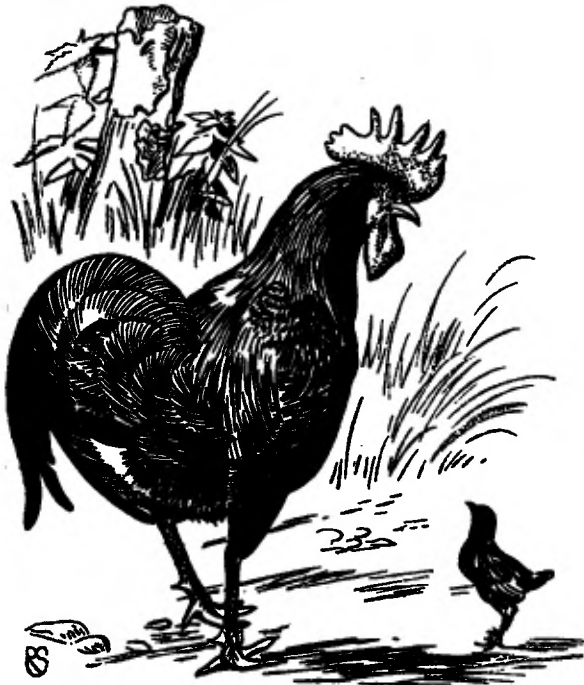
„Die vos is misschien al lang dood,” dacht Kokkerèl.

„Die malle kippen, . . . domme kippen. Hij is *natuurlijk* dood. Dat zeggen ze maar, omdat ze bang zijn. Er is geen vos. Anders zouden ze hem toch wel eens hebben *gezien*.

Kokkerèl keek naar het droge slootje. En ook weer naar de bomen van het bos.

„Nu mag ik niet van moeder, . . . maar als ik groot ben, ben ik mijn eigen baas. En dan. . . loop ik net, waar ik *zelf wil*. Fijn!”

Op een morgen stapte Kokkerèl naar Krieko, de grote zwarte haan.

„Hebt u de vos wel eens gezien, die in het donkere bos woont?” vroeg Kokkerèl heel beleefd. Hij was een beetje bang voor de grote haan. Die pikte hem nog al eens, als hij tussen de grote kippen liep.

Neen, ook Krieko had de vos nooit gezien.

Wat er eens gebeurd was — in die donkere nacht — dáár wist

Krieko niets van. Daarvan wisten al de grote kippen, die de eieren legden voor de markt, niets.

Daarvoor waren ze allemaal nog te jong. Ze waren niet eens op de Kraaienhof uitgebroed. Boer Tijssen had ze als kuikens gekocht op de markt.

Wat er gebeurd was. . . . in die donkere nacht, dat wist alleen Toeka. Die was ouder dan alle andere kippen. En ook ouder dan Krieko, de haan. Toeka kan niet eens veel eieren meer leggen, maar de boer verkocht haar toch niet.

Aan Toeka vroeg Kokkerèl echter niets.

En wie ook wel wist, wat er gebeurd was in die donkere nacht?

Dat was Max, de trouwe waakhond. Wáárom had hij anders nog altijd een gaatje in z'n ene oor? En waarvan was er nog altijd een kale streep over z'n snoet, waarop nooit haar groeide?

Max wist wel, wie dat gedaan had. Maar aan Max vroeg Kokkerèl natuurlijk niets. Die was geen kip.

Max was een hond en zei: „Woef, woef. . . .”

„Zie je wel,” dacht Kokkerèl. „Zie je wel. Er is geen vos meer. Die vos is allang dood.”

Tegen 't eind van de zomer waren de kuikentjes flink gegroeid. 't Waren nu eigenlijk geen kuikens meer. 't Waren jonge kippen. . . . prachtige blanke, witte kippen.

Kokkerèl kreeg een echte hanestaart. En een hane-kam. Ze konden onmogelijk meer onder Toeka's vleugels, al zette zij ze nog zo breed uit. . . .

Op een avond liep de boer het erf rond, om te zien of alles in orde was. Hij kwam ook bij de kuikenren om het nachthokje dicht te doen. Twee van de witte kui-

kens zaten er *bovenop* te slapen, inplaats van er in. Kokkerèl was in de vlierboom gevlogen. Dáár wilde hij slapen.

De boer dacht: „De kuikens zijn nu te groot voor dat kleine hokje.”

De volgende morgen schrobde hij het rennetje lekker uit. En hij zette het overeind tegen de muur in de zon, om te drogen.

's Avonds, toen het donker werd, gingen alle kippen naar hun hok. De kuikens ook, maar... waar was het? Ze konden 't niet vinden. Ze zochten... ze zochten... Waar moesten ze heen? Waar moesten zij slapen...?

Maar Toeka herinnerde zich best, waar ze vroeger altijd geslapen had. Ze liep naar het trapje, waarlangs de andere kippen naar boven gingen.

„Toek, toek,” riep ze. „Toek, toek. Kom maar!”

Al de kuikens liepen haar achterna. Acht *witte*, want de witte *haantjes* had de boer verkocht. Alleen de hennetjes had hij gehouden.

Ze wipten het trapje op net als de grote kippen, die de hele zomer al eieren gelegd hadden voor de markt.

Hip... hip...! Fijn ging dat! Leuk! Hip... hip! Ze konden 't ook al. De witjes eerst. Kokkerèl en Pikkepik kwamen het laatst.

Bovenaan het trapje riep de kloek nog eens: „Toek... toek! Kom maar mee.” Meteen wipte Toeka het kleine poortje *door*... naar binnen.

Alle acht witte kuikens wipten haar achterna... ook het poortje *door*... naar de latten en de balken boven op de zolder. En daar zaten ze met Toeka bij al de oude grote kippen.

Maar.... Kokkerèl en Pikkepik waren nog niet het poortje *door* gewipt. Zij stonden *bovenaan* op het trapje.

Kokkerèl keek eens naar binnen. 't Was er zo donker en zo *vol* met al die kippen en kuikens. En.... daar zat ook Krieko, de grote haan met z'n scherpe snavel. Daar was Kokkerèl een beetje bang voor.

Pikkepik stond te kijken wat Kokkerèl, haar broertje, zou doen.

„Toek, toek!“.... roep de kloekhen van boven.

Maar Kokkerèl dacht: „Ja, goed hoor! Toek maar! Ik ben *nu* groot genoeg om zelf een plekje te zoeken, waar ik slapen wil.”

Opeens vloog hij het trapje weer *af*. Hij liep de deel op. En Pikkepik liep hem achterna, want ze wilde niet *alléén* blijven.

Kijk.... die grote mand *dáár*. *Dat* was een fijn plaatsje! Op de rand kon je lekker zitten.

„Kom Pikkepik, gauw. Tok.... tok.... kom,” riep Kokkerèl. En hij wipte op de mand.

Pikkepik ging vlak naast hem zitten, dicht tegen Kokkerèl aan, want zij voelde zich nog wel een beetje eenzaam.... zonder moeder Toeka....

„Nu zijn *wij* 's morgens 't eerst buiten. Leuk, hè?” zei Kokkerèl.

Ja, dat vond Pikkepik ook wel mooi. „Maar wie moet nou op ons *passen?*” vroeg ze bezorgd. „Als de vos eens komt....”

„Bangerd,” zei Kokkerèl.

„Welnee.... 't Is niet, omdat ik *bang* ben, maar wie moet er op ons *passen!*”

„We zijn nu *groot,*” zei Kokkerèl beslist. „Daarom behoeven we niet meer onder Toeka's vleugels te slapen. We zijn net als alle *grote* kippen. Nu hoeft er nie-

mand meer op *ons te passen*. Dat kan ik zelf wel doen. Ik ben toch ook een haan!"

Pikkepik knipperde met haar oogjes. Ze kreeg zo'n slaap.

„O?" zei ze dromerig. Meteen schoof ze nog dichter over de

rand naar Kokkerèl toe, héél stijf tegen hem aan.

De volgende morgen, — heel, *heel* vroeg, — kwam het zonnetje alles licht maken, — daar buiten op het erf. Waar de mand van Kokkerèl en Pikkepik stond, werd het ook al een klein beetje licht. Daar was een raampje. En er viel net een zonnestraal door dat raampje op Kokkerèl zijn rug. Verrast keek hij op. Hè, dat was nog eens fijn! 't Was al *morgen*. Zie je wel, wat een mooi plekje *hij* had uitgezocht!

Hij rekte zich. Pikkepik kreeg een por met zijn vleugel en werd wakker. Zij zag ook het zonnetje.

„Gauw! Naar buiten. De zon is er al. . . .!" zei Kokkerèl. En toen. . . . hip, door 't poortje van de poes!

En daar stond Kokkerèl *buiten*. Het eerste licht van de zon viel over hem heen. O, o, wat was *dat* mooi! Wat waren die grote kippen toch dom, *zij* zaten nog te suffen op die nare donkere zolder, met de kop in de veren.

Vrolijk stapte Kokkerèl rond. Pikkepik stapte 'hem overal na. . . . de heerlijke frisse morgenlucht in.

III. HUN EERSTE MORGENWANDELING.

Opeens keek Kokkerèl rond. Daar bedacht hij iets. Zoiets moois en leuks!
„Zeg,” — zei hij zachtjes en heel gewichtig, — „zeg, . . . ik weet wat. Ik zal je iets heel moois laten zien.”

Pikkepik werd nieuwsgierig en staarde haar groten broer vragend aan.

„Nou, . . . wat dan?”

„Als je maar *durft*,” . . . zei Kokkerèl.

„Durven? Natuurlijk wel,” antwoordde Pikkepik beledigd. Wat dacht Kokkerèl wel van haar? „Ik ben toch ook alléén met jou beneden in de stal blijven slapen op de mand.”

„Zie je. . . ik dacht, we konden *nu* zo goed eens naar het grote bos gaan. Wij. . . met ons beidjes. . . .”

Pikkepik schrok. Het grote bos? „Maar *daar* woont de vos! Daar is het gevaarlijk!”

Kokkerèl keek haar spottend aan.

„Heb *jij* die vos dan wel 's *gezien*?”

„Nee, . . . maar moeder heeft het gezegd. Toeka heeft gezegd, dat de vos eens *hier* geweest is op het erf. Heel lang geleden. . . . in de nacht.”

„Ja. . . *Eens*. . . Héél lang geleden. . . ! Die vos is natuurlijk allang dood. De grote kippen weten er niets van. Ze hebben de vos *nooit* gezien. Geen van allen. Er is geen vos. *Dat zeg ik*.”

„Ja, maar. . . in dat bos is het zo donker. En dat bos is zo groot. Daar weten we de weg niet. . . .”

„Zie je wel. . . Heb ik het niet gezegd. . . ? Jij bent *bang*. Die grote kippen zijn *bang*. Ze *durven* niet naar het bos. En dáárom praten ze nog altijd over die vos. Hij is allang dood. Natuurlijk is hij allang dood.”

Kokkerèl richtte zich fier op. „Ik durf wel. En ik ga naar 't bos. Nou. . . . ga je mee of niet?”

Pikkepik keek naar het bos. Toen keek ze naar boven, naar de stal, waar Toeka, hun moeder, was.

„Je moet gauw nee of ja zeggen,” zei Kokkerèl kortaf. „Als die nare grote haan komt, is de kans voorbij. Die wil de baas blijven. Als je zin hebt, mag je mee. Anders ga ik *alleen*. Ik ben er één keer stilletjes een *klein* eindje in gelopen. En 't was er zó prachtig. . . . En géén vos, hoor!”

Meteen ging Kokkerèl op stap, de kop flink omhoog. Naar het bos toe. En. . . . kleine Pikkepik stapte hem achterna. Gauw, gauw! Anders was het te laat. Ze wilde niet *alleen* blijven.

Ze vlogen het smalle slootje over, waarin 's zomers nooit water was. Zo kwamen ze werkelijk *in* het grote bos. Zij. . . . met z'n beidjes alléén.

En toen is er die morgen iets héél ergs gebeurd. Met Kokkerèl en kleine Pikkepik. Bijna. . . . was Kokkerèl dood geweest. *Bijna*. . . . Gelukkig is het nog goed afgelopen! Maar 't scheelde niet veel.

IV. HET GROTE BOS.

Ze waren nu onder de hoge bomen en tussen de lage struiken. De grond lag vol bruine verdroogde bladeren.

Kokkerèl krabde er in. Pikkepik krabde er in. . . . zodat de droge bladeren hoogop stoven. O, o, wat zaten daar een boel wormpjes onder! Véél meer dan in de weide. 't Was net, zoals Kokkerèl gezegd had.

„Lekker,” . . . . roemde Pikkepik. Ze stapte verder en

liep een heel eindje vooruit. Nu was ze helemaal niet bang meer.

Hip-hip! Trip-trip! Pik-pik!

Zó ging het maar voort. Al verder, al verder het grote bos in. Dan keken ze eens naar boven naar de hoge kruinen der bomen. En dan om zich heen. . . . Overal hoorde je vogeltjes, wel honderd fijne zangstemmetjes door elkaar. Zó blij en zó vrolijk! Die waren ook niet bang in 't grote bos.

't Viel alles mee.

„Merk jij nu iets van de vos?” vroeg Kokkerèl.

„Nee, ikke niet,” antwoordde Pikkepik met een veruimd hartje. „*Helemaal* niet.”

„Zie je wel. Dat zijn maar praatjes. Er zal wel een vos geweest zijn. Héél, héél lang geleden, maar die is natuurlijk allang dood. Hè, wat heb ik daar een lekkere dikke pier!”

Die krabde hij daar net van onder een mooi groen polletje mos. Pikkepik kreeg ook een stuk mee. 't Jonge, jonge, wat kon je *hier* smullen!

„Kijk het *daar* eens mooi licht zijn,” zei Pikkepik. „Daar verderop. Zullen we daar eens heengaan?”

Meteen renden ze samen verder. En. . . o, o, nu was 't nog véél mooier. Wie had kunnen denken, dat het zó mooi was in het bos?

Hier. . . . diep in 't bos, vonden ze opeens een open plek. Geen bomen en geen struiken, maar *water*. Een grote plas, wel haast zo groot als de weide van den boer. Er was allemaal gras omheen met mooie bloemetjes. En wat vlogen hier een boel mugjes en vliegjes!

Snap-snap. . . . hap-hap gingen de snaveltjes van

Kokkerèl en Pikkepik. Ze kregen bijna te veel. Maar nu konden ze *drinken* ook. En dat water was al even heerlijk, — de zon had er in geschenen.

De vogeltjes kwamen ook aangevolgen. Ze streken op het randje van de plas neer en wipten hun bekjes vol water. Allerlei kleine vogeltjes. . . . niet alleen mus-sen als op het erf van den boer. Groene en gele mees-jes, mooie rode vinken. Ook grote dikke bosduiven, die koerekoe in de bomen zaten te roepen. En een zwarte kraai. Kra-kra. . . . riep hij schor.

Kokkerèl strekte z'n poten en rekte z'n hals hoog uit. „Kukere-ku! Kukere-ku!” kraaide hij, zo hard hij kon. 't Klonk nog niet zo mooi als van Krieko, maar dat hinderde niet. Hij wou zich ook eens laten horen. En hij had zo'n schik!

„Moeten we nou niet naar *huis*?” vroeg Pikkepik een beetje bezorgd.

„Ja, 't wordt wel tijd. We hebben een fijn tochtje ge-maakt, hè?”

„Ja, zei Pikkepik zachtjes. Ze begon toch een beetje naar Toeka te verlangen.

„Maar niks vertellen aan de grote kippen! Zal je 't niet verklappen? Dit is *ons* geheimpje.”

„Vast niet,” beloofde Pikkepik heel ernstig.

„Zie je, we kunnen best nòg eens gaan,” zei Kokkerèl. „'s Morgens in de vroegte. *Wij* met ons beidjes. Die oude luie kippen slapen toch zo lang.”

„Nou, kom dan maar,” . . . zei Kokkerèl. „Dan gaan we nu maar naar huis.”

En toen gingen ze op stap. Daar was net een mooi klein bospad. Ze waren zeker al dichtbij de buitenste *rand* van het bos gekomen.

Voor zich uit zagen ze héél veel licht schemeren. Daar

was dus het einde van het bos. Daar was dus de weide van boer Tijssen....

Hip-hip! Stap-stap! Zo tripten ze voort. 't Was zeker al laat. Ze moesten zich haasten. Ze kraaiden en babelden en hoorden niets.

V. WAS HIJ DAAR TOCH?

En.... ver achter hen aan, over 't zachte groene mos.... daar liep ook iets. Stap.... stap.... Voorzichtig....! Die beide kippetjes dáár mochten het niet merken. Ze hoorden dan ook niets.

Stap.... stap.... o, zo zachtjes. Op fluwelen pootjes.... Stap.... stap. Wel *zachtjes*, maar toch ook *vlug*. Véél vlugger dan Kokkerèl en Pikkepik. Dat *moest* ook, want inhalen wilde hij hen, tot hij vlak bij hen was.

En dan.... dan.... Dan zou hij....

Kokkerèl keek niet om. Pikkepik keek niet om. Ze hadden zich eigenlijk reeds te lang opgehouden. 't Was ook zó prachtig en heerlijk geweest in dit bos. En helemaal niet gevaarlijk!

Ze repten zich en liepen zo hard ze konden. Ze schoten ook flink op. Nu waren ze aanstonds het bos al weer uit en in de weide van boer Tijssen.

Die andere poten repten zich ook, — sneller en.... vlugger. Niet over het open bospad, maar tussen de struiken, dáár sloop *hij* voort. *Hij* kende het bos en wist het maniertje om ongezien andere dieren te overvallen.

Stap.... stap....

Kokkerèl schrok. Wat hoorde hij daar opeens? „Pikkepik, kom gauw!” gilde hij met een schorre schreeuw. „Gauw, gauw.... kom!”

En meteen begon hij te lopen, zo hard hij maar kon. Pikkepik rende van angst nõg harder.

O, o! Het bos *uit* moesten ze! Zo gauw ze maar konden. Het gevaar liep achter hen aan. Het gevaar was tõch in het bos. Als ze maar eerst in de weide waren! Dáár kwam de vos niet.

Lopen deden ze! Lopen.... lopen....! Zo hard hadden ze nog nooit gelopen.

En toch moest het *nog* harder. *Nog* vlugger. 't Ging om hun leven.

Arme kleine Pikkepik!

Arme Kokkerèl!

Kokkerèl en Pikkepik hadden maar zulke korte pootjes. . . . En dat *grote* beest achter hen had lange benen. Die kon *grote* stappen nemen. Die schoot zo hard op, zo vreselijk hard.

„Voort, vooruit,” schreeuwde Kokkerèl tegen Pikkepik. En kleine Pikkepik rende wat ze maar kon.

Ze klaptten met de vleugels. Ze *vlogen* en *liepen tegelijk*. Ze draafden. . . . ze holden. . . .

Maar 't grote dier kon óók rennen. Ze hoorden het *al* dichter achter zich.

't Kwam steeds nader. . . .

't Was een wedloop om hun leven.

Hun kleine hartjes bonsden in hun lijfje, zo hijgden ze. Ze konden haast geen adem meer krijgen, maar ze voelden 't niet.

Want, — o, dat grote valse beest, dat hen achterna zat! Er was maar één ding, waaraan ze konden denken. Eén ding, wat ze wisten: dat grote dier. . . . vlak achter hen. . . . *Dat* was de vos. *Dat* was de vos. . . .

Ze hoorden z'n grote poten stampen op de mossige grond. Ze hoorden hem blazen van begeerte. . . .

Dóódbijten zou hij hen en opeten.

„Ik kan niet meer,” jammerde kleine Pikkepik.

„Vooruit, je *moet*,” schold Kokkerèl boos. „Allo, vooruit!”

Pikkepik draafde maar weer. De angst dreef haar voort, een vreselijke angst.

Daar voor hen uit was licht.... Véél licht.... Dáár was de rand van het bos. Dáár was dus.... de weide van boer Tijssen. Hun eigen weide.

„Nog een klein stukje maar!” troostte Kokkerèl.

Ze joegen zichzelf weer voort. Ze zagen de laatste bomen al.... ze zagen het volle licht.... de open vlakke.... de wei. Dáár.... was de wei!

En toen opeens: „Au, au,” gilde Kokkerèl.

Hij was gegrepen....

Van schrik sloeg Pikkepik de vleugels uit. Ze vloog hoogop.... in een grote boog. En.... even later viel ze weer neer.

Plons.... in het water!

't Was een brede sloot. Gelukkig viel ze vlak bij de wal.... aan de overkant.... vlak tegen het grasrandje aan. Daar krabbelde ze haastig tegenop. Gelukkig, nu was ze weer op het droge. Nu had ze weer vaste grond onder de pootjes. Nu kon ze weer staan. Maar o, dat water.... Dit was niet het smalle droge slootje langs de wei van boer Tijssen. Dit was een grote brede sloot....

En achter haar rug, — aan de andere kant van de sloot, — hoorde ze haar broertje Kokkerèl gillen en schreeuwen.... achter een grote struik.

Helpen kon ze niet....

Kokkerèl zag niet eens wat er met Pikkepik gebeurde en waar Pikkepik bleef. Hij zat gevangen.... in een vreselijke klauw. Die had hem te pakken bij zijn staart.

Hij rukte. „Au!”

Hij trok.... „Au!”

Los moest hij. Zichzelf verlossen uit die nijdige klauw.

Hij rukte wéér. Hij schudde z'n achterlijfje met geweld.

„Au! Au!” Wat een pijn. . . . 't Was, of er een stuk uit z'n lichaam werd gescheurd. Hij rukte, zo woest hij kon. „O, au!”

Maar meteen. . . . schoot Kokkerèl voorover. Hij buitelde over z'n kop. Los was hij! Hij *had* zich losgescheurd uit de klauw van de vos. Toen wilde hij weer voortrennen, Pikkepik achterna. Naar de weide van den boer. Maar. . . .

„Dat zit je niet glad,” zei Reintje de vos. Hij sloeg z'n poot uit. Dat haantje *moest* hij hebben.

VI. DAT WAS HUN GELUK.

R eng. . . . reng! klonk het op de weg.

Daar gaf de vos niets om. *Dat* kende hij wel: zo'n groot glimmend ding met een mens er op. *Dat* deed hem geen kwaad. Het haantje *wilde* hij hebben.

De vos werd hoe langer hoe nijdiger.

„Zal *ik* het verliezen tegen zo'n krielkuiken?” dacht hij kwaad. „Ik laat me dat boutje niet ontgaan. Als ik die ellendige stijve poot maar niet had. Die maakt het me zo lastig. Dat heeft die lelijke hond gedaan op de boerderij. Toen. . . . in die donkere nacht. . . .”

„Waf. . . . waf. . . .!” klonk het luid over de weg.

En *dat*. . . . was Kokkerèl z'n geluk.

Dáár schrok Reintje de vos wèl van. Dit kende hij ook wel. . . .

„Waf!. . . . waf!” . . . .

Een *hond*. . . . een *hond*. . . .! Vlak bij! Hij kwam op de vos afstuiven. Hij volgde niet langer zijn baas op de

fiets. Hij sprong de sloot in, — zo maar pardoos er middenin.

Meteen gooide Reintje zich om.

Nu had hij de schrik te pakken. Nu moest hij rennen, zo hard hij kon. Zo hard hij kon... met z'n stijve poot. Rennen om zijn leven te redden.

Nu niet achter het lekkere boutje aan, maar terug... 't bos in. Naar z'n hol...

Nu was 't zijn beurt om bang te zijn en te vluchten.

Want... wat een *hond* was? *Dat* wist de vos.

Dat betekende: een sterke bek *en* — scherpe tanden.

En poten, *vlugger* dan *zijn* oude stramme benen.

Met een *hond* had Reintje eens kennis gemaakt.

't Heugde hem nog best. *Toen* had hij ook geen lekker hapje gekregen, maar *wel...* een beet in z'n poot.

En wel een knauw in z'n nek... Hij draafde naar z'n hol. Hij lette er niet eens op, *of* de hond hem achtervolgde.

De man op de fiets keek eens om. Waar was zijn hond gebleven? Van een vos had de man niets gemerkt. Maar de hond... wèl. Die had ogen om te zien, maar ook... een neus, waarmee hij scherp ruiken kon. Flok had de vos *geroken*.

En nu zat hij hem na, 't bos in. Lopen, dat Flok kon...

Zo hard... Zó hard!

Reintje draafde wat hij kon, maar Flok zou hem best inhalen. Hij kwam steeds dichterbij.

„Fuut — Fuut!” Een schrill fluitje klonk over de weg. De man op de fiets keek even achterom. Waar was Flok toch? Hij had hem wel naar de sloot zien lopen. En hij dacht, dat Flok even wilde drinken.

Wat er met Pikkepik gebeurde, had *hij* niet gezien. En wat er met Kokkerèl was gebeurd, — achter die dikke struik, — daar had *hij* niets van gemerkt. Hij was er al lang voorbij op zijn vlugge fiets.

„Fuut. . . . fuut!” Nog eens hetzelfde fluitje. „Flok! Hier!” gebod de man. En hij fietste een beetje langzamer.

En Flok. . . . ?

Een goede hond doet, wat zijn baas zegt. Een goede hond gehoorzaamt zijn meester.

Dat was een zware strijd voor Flokje. . . . O, wat zou hij *graag* die vos achterna zitten!

„Fuut!” . . . . floot de baas nog eens.

En *dat*. . . . was Reintjes geluk.

Flok rende *terug*. . . . het bos weer uit. Plons, de sloot in! Een fris bad! Dat was lekker. Gauw schudde hij zich 't water uit zijn haar. De spetters vlogen in 't rond. En toen zette hij de draf er in om z'n baas in te halen.

„Zo Flok, ben je daar weer? Beste hond! Braaf terug gekomen!” Flok keek tot z'n baas op. En hij kwispelde blij. . . .

Samen verdwenen ze nu in de verte.

VII. WAAR WAS HUN EIGEN WEIDE?

Nu werd het stil.

En daar stond Pikkepik *alleen*. Helemaal alléén bij de sloot op de weg.

En. . . . *waar* was nu de weide van den boer toch? Pikkepik zag geen weide. Alleen een weg en dan een knollenland en weer een bos. O, vreselijk, wéér een bos. . . . ! Misschien zat daar ook wel een vos in. En. . . .

waar was Kokkerèl . . . ? Zou hij dood zijn? Hij had zo geschreeuwd . . . Zou de vos hem *doodgebeten* hebben?

„Kokkie . . . Kokkie,” riep Pikkepek angstig. Kokkerèl zat diep, diep weggedoken onder de dikke doornstruik te hijgen en te beven . . . Hij was zó geschrokken. Eerst een vos. En toen een hond . . . Honden deden kippetjes ook wel eens kwaad. Niet alle honden waren zo goedig als Max op de boerderij.

„Kokkie — Kokkie, . . .” kermde Pikkepek. „Waar ben je?”

„Hier . . .” kreunde Kokkerèl met een benauwd stemmetje.

„O, leef je nog?” riep Pikkepek blij. „Kom dan toch. Kom gauw. Dan gaan we naar huis. Kom bij me.”

„Ja, maar de vos . . . En die hond . . . En . . .”

„O, kom toch gauw hier. De vos is weg . . . en de hond is ook weg. Kom maar gauw.”

Schuw krabbelde Kokkerèl van onder de struik.

„Gauw maar, kom maar. Anders komt die vos nog terug,” riep Pikkepek. Ze kon weer denken. *Zij* voelde haar hoop en moed terugkeren. *Nu* zou alles nog goed aflopen!

Kokkerèl beefde nog van kop tot staart.

„Gauw maar de sloot over. Dan loopt alles nog goed af” . . . bemoedigde Pikkepek. Die goeie Pikkepek!

„Vliegen moet je, dat heb ik ook gedaan!”

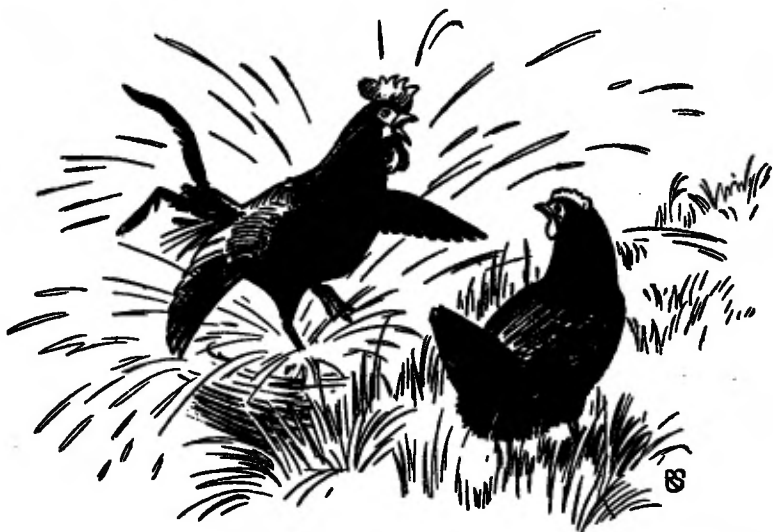
Kokkerèl deed maar precies, wat Pikkepek hem voorzei. Pikkepek was er tenminste goed afgekomen. *Die* stond daar veilig op het gras!

Kokkerèl waagde het. Hij sloeg de vleugels uit, met het beetje kracht, dat hij over had. Ook met een grote boog de sloot over. Ook . . . plons *in 't* water . . . !

Ook, — gelukkig — net aan de overkant. Vlak bij 't gras.

„Kom maar, kom maar!” troostte Pikkepik weer. Kokkerèl krabbelde tegen de kant op en.... daar stonden ze. Eindelijk weer bij elkaar! Weer met z'n beiden op de weg.

Maar....?

„O, Kokkerèl,” schrok Pikkepik opeens. „Waar is je staart? Je hele staart is weg....”

Kokkerèl keek om naar zijn eigen staart.... maar.... weg was hij. Die had de klauw van de vos hem uitgerukt. De echte hanestaart, net als van de grote haan. En.... de veren met goudglans er op. Ze lagen kapot en gebroken achter de dikke grote doornstruik in het bos.

„Hindert niet,” zei Pikkepik.

„'t Kan me niks schelen,” zei Kokkerèl. „Waren we maar *thuis*.”

„Kom Pik,.... kom.... We gaan naar huis.”

Ze keken rond. . . . Maar. . . . o, waar was nu de weide van den boer? Waar was het kleine droge slootje, dat tussen het bos en de weide liep? En waar was het huis van den boer? En waar was de grote eikeboom, waar Max z'n hok stond? Waar was al dat bekende?

't Was er allemaal *niet*. Geen droog slootje. . . . geen weide, geen huis. . . . geen grote eikeboom.

Ze waren *verdwaald!* Ze waren de verkeerde kant uit gelopen, toen ze vluchtten voor de vos. Aan een andere kant waren ze het bos weer uit gekomen.

„Wat moeten we nu?” vroeg Pikkepik.

„Wat moeten we nu?” dacht Kokkerèl.

Ze keken links. Ze keken rechts. Ze keken vooruit. Ze keken achterom. . . .

Ze wisten 't *niet*. . . .

„Laten we maar die kant opgaan,” stelde Pikkepik voor. „Daar is de man met die goede hond ook heengegaan. Misschien zien we hem nog wel. *Hij* deed ons geen kwaad. Voor hem ben ik niet bang.”

Kokkerèl deed maar wéér wat Pikkepik zei. *Hij* zelf wist niet meer, hoe 't moest.

En daar sukkelden ze heen, — moe en angstig. En verdrietig. En eenzaam. En. . . . 't was zo'n *lange* weg. — Pikkepik keek af en toe droevig naar Kokkerèl met z'n kale, stompe achterlijfje.

En toch. . . . o, o wat een geluk, dat de vos Kokkerèl *niet* doodgebeten had. Dat hij alléén maar zijn staart kwijt was. Wat een geluk, dat juist die hond gekomen was. *Die* had de vos op de vlucht gejaagd. . . .

VIII. MAARTEN ROEPT.

En op de Kraaienhof van boer Tijssen liep een kleine jongen rond.

Dàn keek hij in de stal. Dàn liep hij de grote weide in. Dàn zocht hij achter de hooiberg. En telkens riep hij: „Kiep.... kiep.... kiep....”

Och, hij keek zo bedroefd.... Hij kon niet één keertje lachen.... want zijn kippetjes waren weg, zijn kriel-tjes, *zijn eigen* kippetjes, die hij op z'n verjaardag had gekregen.... Kokkerèl en Pikkepik.

Toen de boerin 's morgens met de grote zaadbak was gekomen, waren *alle* kippen komen aanlopen. Ook Toeka. Maar.... de beide kriel-tjes waren er *niet* bij. „Wáár zouden Kokkerèl en Pikkepik zitten?” vroeg Harm aan Maarten.

En Maarten had geroepen: „Kiep.... kiep.... kiep.” Ze kenden immers *zijn* stem het beste. Ze kwamen altijd als *hij* riep,.... want dan bracht hij malse sla-blaadjes of lekkere grutjes. Maar nu.... kwamen ze *niet*.

Toen was hij *overal* gaan roepen. Op de donkere zolder, waar de grote kippen met Krieko sliepen. In de koestal. Om het huis....

„Kiep, kiep! Kokkerèl! Pikkepik!” Bovenop de hooiberg was hij geklauterd. „Kiep, kiep, kiep....!”

Er kwam niets.

„Vader, Kokkerèl en Pikkepik zijn weg,” klaagde hij, toen hij vader zag. Vader begon ook te zoeken. En Harm hielp zoeken.

Moeder vroeg: „Wat is er toch?”

„Kokkerèl en Pikkepik zijn wèg,” klaagde Maarten weer.

En moeder ging ook al aan 't zoeken, . . . in de keuken, . . . zelfs in de kamers. Ze liepen wel eens mee naar binnen, want. . . Kokkerèl was een kleine, brutale rakker. En Sien, de melkmeid, liet de emmers, die ze schuren moest, in de steek. Ze ging ook mee zoeken. Allemaal liepen ze 't erf over en riepen: „Kiep, kiep, kiep. . . .”

Maar er kwam *niets*.

De grote kippen hadden 't zaad allang op en tripten verzadigd weg.

„Ze zullen vanzelf wel weer terugkomen,” zei de boer, omdat Maarten bijna begon te huilen. „Als ze honger krijgen, komen ze wel weer terug.”

Vader moest weer aan 't werk. Harm ging 't paard kammen. Sien ging de emmers schuren. Ze gaven het zoeken maar op. 't Hielp toch niet.

Maarten *bleef* zoeken. Maarten *bleef* roepen en lokken: „Kiep, kiep, kiepekiep!”

In z'n hand had hij de hele morgen al een beetje grutjes om voor hen te strooien. Kokkerèl en Pikkepik waren wel groot genoeg om mee te eten van het grove voer, dat de *grote* kippen kregen, maar *grutjes*. . . ? Dáár hielden ze nog altijd zóveel van. Dat was hun grootste lekkernij.

De grutjes waren al helemaal warm geworden in Maarten's handjes. Hij liep maar. En zocht maar. En keek maar. En telkens lokte hij weer: „Kiep, kiep, kiep.” Al verdrietiger. Met steeds minder hoop. . . . Daar liep hij. . . . héél alleen.

Waar zouden Kokkerèl en Pikkepik nu zijn? Niemand wist het. Niemand kon ze gaan halen. . . .

Maarten keek naar alle kanten. Boven hem was de *lucht*. Prachtig blauw! „De lieve Heer weet *wel*, waar

de kippetjes zijn," dacht Maarten. De Heer wist immers *alles*. . . . De Heer kan alles zien, alles. . . . *overal*.

Maarten keek omhoog naar de lucht. Naar de *hemel*. Dáár woonde de Heer. Daar woonde God. . . .

„Lieve Heer," wilde hij vragen, maar. . . . *Mocht* dat wel? Vragen, of de Heer de kippetjes wilde terugsturen?

Mocht je dáárom *bidden*? *Dat* wist hij niet. Dat durfde hij toch niet te vragen.

Hij keek alleen maar met een hartje vol verlangen naar omhoog. Naar de hemel. . . . En toen ging hij weer roepen: „Kiep, kiep. . . ."

Misschien konden de krieltjes hem tòch wel horen.

En op de weg sukkelden langzaam voort Kokkerèl en Pikkepik. Ze waren zo moe, zo *vreselijk* moe. En nergens. . . . nergens zagen ze iets, dat ze kenden.

Ze kwamen wel langs een huis en langs een grote weide. Maar 't was niet het witte huis van hun boer. En 't was niet *hun eigen* weide. 't Was alles vreemd. 't Was niet de Kraaienhof van boer Tijssen.

Zouden ze wel ooit, ooit weer op hun eigen boerderij terug komen? Liepen ze wel de goede kant uit?

Ze sukkelden maar voort. . . . Och, ze voelden zich zo eenzaam. . . .

Maar opeens stond Pikkepik stil. Ze richtte het kleine kopje omhoog en luisterde. . . .

Had ze daar iets *gehoord*, dat ze *wel* kende?

„Kiep, kiep, kiep. . . ." klonk het lokkend, — heel ver af. Kokkerèl keek ook op en zag vragend Pikkepik aan. Had hij goed *gehoord*? . . . zou 't waar zijn?

Die stem. . . . *dat* roepen, *dat* hadden ze toch méér *gehoord*. *Dat* kenden ze.

Ze zeiden niets meer. Ze vroegen niets meer aan

elkaar. Tegelijk begonnen ze te lopen, opnieuw te rennen en te draven. Bijna even hard, als toen de vos hen achterna zat.

Ze waren niet verdrietig meer. Ze waren niet eenzaam meer. Ze voelden zich niet langer verdwaald. Ze leken ook wel lang niet meer zó moe, want. . . .

„Kiep, kiep, kiep. . . .”

O, daar was het wéér! Ja, ja, 't was de bekende stem. 't Was de kleine baas, hun eigen kleine baas. *Die* riep hen.

Nu konden ze weer lopen! *Nu* wisten ze, waarhéen. Op het geluid af! Nu zouden ze weer *thuis* komen.

De weg maakte een bocht en toen. . . . daar zagen ze ineens, — zomaar, al het bekende: de boerderij. . . . met het grote witte huis. En de grote eikeboom, waaronder het hok van Max stond. De Kraaienhof! *Alles*.

Dat gaf nieuwe kracht. De kleine pootjes repten zich. Ze sloegen met de vleugels. Ze vlogen en schreeuwden van blijdschap.

Daar gingen ze 't hek aan de weg al in. Ze draafden het erf op, — hun *eigen* erf. Alles herkenden ze.

Ze waren weer terecht.

Ze waren weer *thuis!*

Meteen waren ze achter het huis.

Dáár stond Maarten, — hun kleine baas, — erg moe en erg verdrietig.

Met véél lawaai kwamen Kokkerèl en Pikkepik aanvliegen, ... tot vlak bij hem. Hij schrok er van.

„Daar *zijn* ze! daar *zijn* ze!” Maarten riep het uit van vreugde. „Vader. . . . Vader. . . .! Moeder! Ze zijn *terug*. Ze zijn *terug!*”

Pikkepik vloog bovenop zijn schouder. En Kokkerèl tripte om zijn voeten.

„Hier, hier, smul maar,” zei Maarten. En hij strooide gauw de grutjes neer. Het bakje met fris water zette hij vlak bij hen. Hij streefde Pikkepik over haar ruggetje. „Zoete Pikkepik! Beste Kokkerèl! Hierzo.... lekkere grutjes voor jullie. Pik maar.... Eet maar. Ik zal nog méér halen.” Maarten holde weg, het huis in.

„Vader.... Vader! Ze zijn terug! Kokkerèl en Pikkepik!”

En in dezelfde vaart holde hij door naar de keuken. De boerin was bezig beslag te roeren voor pannenkoeken. Ze schrok, zo hard kwam Maarten binnenuit.

„Moeder, ze zijn terug! O, Moeder.... ze zijn allebei terug....”

De boerin zette dadelijk de lepel in de pot met beslag en liep met Maarten mee. Dát moest ze zien.

„Wel, jongen, zijn ze teruggekomen? Wat heerlijk.”

Boer Tijssen, die in de stal bezig was, liet alles in de steek. Met Maarten moest hij mee om Kokkerèl en Pikkepik te zien.

Ja heus! Daar liepen de krieltjes weer.

Maar.... o, wat een gezicht! Wat zag die Kokkerèl er uit! Zijn mooie staart was weg. Eén enkele veer met

een kapotte punt stak nog omhoog. Op zijn rug had hij een kale plek en er zat bloed aan zijn veren.

„Nou,” zei Sien. „Je hoeft niet te vragen, waar die geweest is! Die is zijn staart ook maar niet vanzelf kwijt geraakt. . . .”

„Ze hebben allebei in 't water gezeten ook,” zei de boer.

Ze waren *nog* nat. En 't stof van de weg was vastgekleefd op hun rug en in hun mooie bruine veertjes. Ze glansden in 't geheel niet meer. Ze waren vies en grauw.

„Nou, dat is nog goed afgelopen!” zei de boerin. „Heb ik het niet gezegd, dat die Kokkerèl nog eens een ongeluk zou krijgen? Hij wou altijd lopen, waar hij niet mocht. 't Is een rakker. . . .”

„Maar *nou* zijn ze toch zoet,” zei Maarten. „Nou zijn ze teruggekomen.”

Vader lachte en hij streek Maarten over z'n blonde haar.

Harm zei niets. Harm zei nooit veel, maar hij haalde een bakje water. En toen waste hij Kokkerèl z'n rug af. 't Was gelukkig alleen maar een schram.

Och, och, wat waren ze allemaal blij voor Maarten, dat de krieltjes terug waren.

IX. WEER THUIS.

Kokkerèl en Pikkepik tripten het erf over, alsof er niets gebeurd was. Maar . . . daar liep ook Krieko, de grote haan. Hij kreeg Kokkerèl in 't oog. Dadelijk zag hij, hoe gehavend hij was. Een lelijk dier was het nu geworden.

„Hiiep!” zei Krieko met z'n snavel. „Jou lelijkerd met

je halve staart!" Hij had dat brutale kleine haantje met z'n branie nooit kunnen uitstaan. Maar *nu?* Nu was 't een *lelijk* dier geworden. Nu kon Krieko hem helemaal niet meer dulden.

Kokkerèl maakte zich uit de voeten. Hij liep nu maar met Pikkepik alléén over 't erf. . . . ver van al de andere kippen af.

Het werd tijd, dat de kippen voer kregen. De boerin kwam met het oude pannetje vol zaad.

Ze strooide links. Ze strooide rechts. Handenvol.

„Kiep, kiep. . . . kiep, kiep, kiep. . . .”

Daar kwamen ze aangerend! Uit de weide — uit de boomgaard. — Overal vandaan. — De hele troep. Ook Kokkerèl en Pikkepik, — ook. . . . Krieko.

Kokkerèl keek goed uit. Hij bleef die grote haan een flink eind uit de buurt.

Maar Krieko zag hèm wel. Hij stoof op het krielhaantje af.

Hiep! . . . Een pik. . . . bovenop zijn kop. Op Kokkerèl zijn *kam*.

Wèg rende Kokkerèl. . . . naar de andere kant. Er lag zaad genoeg! Een heel grote plek was volgestrooid. *Overal* kon hij pikken, tussen de grote kippen, die de eieren legden voor de markt.

Lekker! Lekker! Hij keek niet op, maar pikte gulzig van 't zaad.

„Hiep!” — zei één van de grote kippen. „Weg jij!” Een pik met een scherpe snavel. Wéér op Kokkerèl z'n kop.

Dat lelijke dier zonder staart wilden ze niet naast zich hebben. De kippen ook niet. Kokkerèl stoof verschrikt weg. Hij keek uit de verte toe. Al die kippen pikten het zaad op. Zovéél ze maar wilden. En hij? Hij had nu

toch ook honger. Hij wilde toch ook mee-eten van die lekkere korrels. Nog eens proberen....?

Haastig schoot hij vooruit naar een gerstekorrel, die aan de buitenkant gevallen was.

Hiep! Weer een pik! Dat deed een oude dikke kip. Gelukkig nog net mis.

Hiep! hiep! Van links en rechts.

Achter hem snavels. Vóór hem snavels....

Kokkerèl vluchtte weg. Nu durfde hij niet meer. Als die grote kippen hem *allemaal* pikten.... dat was haast even erg als de vos. Zoveel scherpe snavels!

Maarten joeg de grote haan weg. „Stil maar, Kokkie!” troostte hij. „Zoete Kokkie! Stil maar. Ik zal wel voor *jou* strooien.”

Hij liep gauw naar de stal om voer te halen. Voor Kokkerèl en Pikkepik *alleen*. Dat strooide hij neer op een apart plekje.... voor *hun* tweetjes.

Toen Maarten die avond naar bed moest, maakte hij geen grapjes als anders. Hij kroop niet stiekum weg onder 't ledikant of achter 't gordijn.... om moeder te foppen. Hij ging voor het raam staan kijken. Héél stilletjes en héél treurig.

Zij zag het wel. Maarten was niet als anders.

„Wat scheelt er aan?” vroeg ze.

„Moeder.... zou Krieko morgen Kokkerèl wéér zo op z'n kop pikken?”

Hij keek haar aan, maar de boerin zag niet de guitige blauwe kijkers van haar jongen, — alleen een paar oogjes vol verdriet en angst.

„Dan jaag *jij* de grote haan maar weg, hoor!”

„Die grote haan is een vals beest. Maar ik *zal* hem! Dat nare beest.” Meteen keerde Maarten zich om. Op

tafel lag een *dikke* steen. Die had hij vanmiddag gezocht in het grint.

„Ik zal hem!” zei Maarten en zijn ogen gloeiden van kwaadheid. Hij pakte de steen op. „Dáármee zal ik hem!”

Moeder streek hem langs zijn wang.

„Jaag *jij* Krieko maar telkens weg. Maar je moet hem niet met die *steen* gooien! Dat moet je *nooit* doen: een dier met een *steen* gooien. Je kon zijn kop raken en dan kan hij wel doodgaan of blind worden. Krieko meent het zo kwaad niet. Hij weet niet beter. Als je een dier gooien wil, moet je het met *water* doen. Daar zijn *alle* dieren bang voor. En ze krijgen er geen ongeluk mee. Weet je wat? Moeder zal aan Harm vragen of *hij* op Kokkerèl past, totdat jij opstaat. Is dat goed?”

„Hè, ja. . . .!” En toen pas keek Maarten weer blij. Moeder kreeg een heel dikke zoen.

Hij knielde neer als elke avond en lei de handjes saamgevouwen in moeders schoot. Zo deed hij altijd zijn gebedje, dat moeder hem had geleerd.

Soms. . . . bad hij *zelf* daarna ook nog iets. Dat mocht, want je mocht *alles* aan den lieven Heer zeggen. *Alles*. Als je heel blij was met iets. Als je bang was voor iets. De Heer had de kinderen lief. Daarvan was ook zo'n mooie plaat in het boek van zijn verjaardag. Daar legde de Heer Zijn armen om de kindertjes heen.

En vanavond was Maarten zo *heel* blij. Zijn kippetjes waren *teruggekomen*. Ze waren niet verongelukt.

Hij dacht aan de morgen, toen hij over 't erf gelopen had. En naar de Hemel had gekeken, waar de Heere God woont, die *alles* weet. Nee. . . . *gebeden* had hij niet eens. Hij wist immers niet, of hij *dáár* wel om vragen *mocht*. . . . Maar ze waren *toch* teruggekomen.

En nu was Maarten zó blij. . . . zo héél blij. Zo *dankbaar!* Hij wilde het zeggen in zijn gebedje. Hiervoor wilde hij *danken*. „Lieve Heer,” fluisterde hij. „Ik dank U, dat de kippetjes toch zijn teruggekomen. Dat ze niet dood zijn. Ik dank U. Amen.”

Hij zei het *nog* eerbiediger dan zijn gewone gebedje. Toen ging hij blij en rustig slapen. Alles was goed.

X. ZOU MAARTEN MEE GAAN?

De volgende morgen was het prachtig zomerweer. Het héle erf lag in volle zon.

„Maarten,” zei boer Tijssen vrolijk, „dat wordt een fijn dagje! Ook voor jou, jongen. We kunnen de haver inhalen. Ga je mee?”

Maarten's hele ronde gezichtje straalde. Haver inhalen? Meerijden? Eerst op de lege wagen. En later terug. . . . helemaal *bovenop* die hoge vracht schoven? Dat was zo heerlijk!

„Fijn! fijn!” juichte hij.

Maar opeens was al de vrolijke zonnenschijn van zijn gezicht verdwenen. De blauwe kijkers lachten niet meer. Vader zag het en keek hem aan. Wat was dat nu?

„Ik *kan* niet mee,” zei Maarten verdrietig.

„Zo, zo. . . . Heb je het te druk?”

Maarten begon bijna te huilen. 't Was ook zo *vreselijk* jammer.

„Waarmee heb *jij* het dan zo druk?” vroeg de boer.

„Ik moet op Kokkerèl en Pikkepik passen. Anders pikt die nare Krieko hem telkens. 't Is een vals beest, die grote haan, maar. . . . ik *zal* 'm.”

Meteen kwam Kokkerèl daar aangestapt. Hij dacht:

„Ik krijg misschien wel grutjes.”

„Vader, . . . kijk nou 's. Die nare valse haan heeft hem alweer gepikt. Zijn hele nek is kapot.”

Kokkerèl zag er maar treurig uit. Geen staart meer. En nu ook nog een kale nek. En meteen zei Maarten:

„Nee, Vader, ik ga toch niet mee haver inhalen.”

„Dat 's jammer, hè vent? Maar 't is goed, hoor, blijf jij maar op Kokkerèl passen. Die grote haan is veel sterker dan kleine Kokkerèl. Bescherm jij hem maar.”

Maarten liep de hele dag over het erf om de wacht te houden. 't Was er nu zo leeg en zo stil. Erg saai!

Vader wèg. . . . Harm wèg. . . . Sien wèg. Máár. . . .

Kokkerèl werd *niet* gepikt. *Dat* was prettig. Daar paste Maarten voor op.

Boer Tijssen had zelf ook gezien, *hoe* het toeging. En *hoe* ze Kokkerèl pikten.

„Dat gaat zo niet langer,” dacht hij. „Al die grote kippen en Krieko tegen dat éne kleine krielhaantje! Dat is te ongelijk. Ze zouden met z'n allen dat kleine haantje nog doodpikken.”

De boer bleef denken. *Hoe* moest dat nu met de krietjes?

Naar het haverland moesten ze door het

dorp rijden. Middenin de straat zei de boer opeens: „Ho!” Hij hield de leidsels in. De paarden stonden stil. Harm en Sien keken elkaar verbaasd aan. Wat wilde de boer nu?

„Ik moet er hier af. Haal jullie het eerste voer maar alléén. Als je terugkomt, stap ik hier wel weer op. Maar. . . thuis niks vertellen, hoor! Mond dicht!”

Harm nam de leidsels over en de wagen reed weg.

Boer Tijssen stond in de straat. 't Was voor het huis van den timmerman. Boer Tijssen moest hem spreken. Lang zaten de twee mannen te praten. Ze namen een groot vel wit papier en ze tekenden samen. Ze maten met de duimstok en de timmerman schreef alle maten in z'n boekje.

„Ja, ja,” zei boer Tijssen. „Zó wordt het goed.”

Toen de wagen met zijn vracht haver voor het huis van den timmerman stilhield, zei de boer nog: „En zo gauw als het maar kan. Er is haast bij.”

Hij stapte op de wagen en nam de teugels van Harm over. En zo kwamen ze de Kraaienhof oprijden. Heel gewoon! Alsof ze alléén naar 't haverland waren geweest.

En alsof er geen *geheimpje* was. Alleen aan de boerin vertelde de boer het, toen Maarten naar bed was. Wat hij besteld had bij den timmerman voor Maarten. . . . voor Kokkerèl en Pikkepik.

Nog geen tien dagen later kwam een *andere* wagen het hek van de Kraaienhof inrijden. Geen wagen met paarden, maar een *handkar*. De timmerman duwde hem.

En op de kar? Dáár stond. . . . een klein wit huisjel Met een voordeurtje er in. En echte ramen van glas

met witte randjes er omheen. En op de ruitjes waren gordijntjes geschilderd met kant er aan. 't Leek net, of het echte gordijnen waren. Een mooi puntdak was er op, zodat het regenwater er af liep. 't Was precies een echt huisje van mensen, maar veel.... veel.... kleiner.

Maarten was buiten aan 't spelen. Opeens zag hij den timmerman met de handkar.

„Moeder, kom 's kijken!” riep hij bij de open deur naar binnen.

Moeder kwam aangelopen. Vader kwam ook mee.

„Vader, wat is dat?”

Vader zei niets. Hij begon te lachen.

„Moeder, wat is dat? Waar is dat voor?”

Maar toen zei vader: „Dat is voor *jou*. Dat is een hok voor *jouw* kippetjes. Voor Kokkerèl en Pikkepek. En dan zetten we dit hokje een héél eind van de stal af. Dan zullen ze wel niet meer vechten. Het erf is groot genoeg.”

Maarten keek Vader aan. Zijn gezichtje werd al blijder en blijder. Z'n blauwe oogjes straalden en zijn wangetjes gloeiden.

„O, Vader.... en dan kan Krieko hem *niet* meer pikken, en.... en.”

Zijn hoofdje zat vol plannen om te maken, dat Kokkerèl en Pikkepek het goed hadden.

„'t Moet een heel eind van de stal af staan, hè Vader?”

Hij vloog vader om de hals om hem te bedanken.

„Ja, onder de grote eikeboom. Dicht bij 't hok van Max moet het staan.”

„Ja, Vader, Max bijt ze niet. *Dicht bij Max.*”

Vader en de timmerman tilden samen het huisje van de kar en zetten het onder de boom. Daar stond het zó

mooi! Als de mensen over de weg liepen, bleven ze wel eens stil staan om er naar te kijken. Dan zeiden ze: „Wat is dat een leuk kippenhokje. Net een klein huisje!”

Toen de zomer om was en de winter ging komen. . . . toen kregen *alle* kippen een nieuw warm verenpakje. Eerst werden ze ruig. De oude veren vielen uit. Ze werden lelijk. . . . Erg lelijk en half kaal. De ene had een kapotte staart. De andere had een kale nek. Nu stond het niets raar meer, dat Kokkerèl *geen* staart had. De kippen waren immers *allemaal* half kaal en ruig. Krieko liep ook met een kapotte staart rond. Later groeiden er mooie nieuwe veren voor in de plaats. Ook Kokkerèl en Pikkepik raakten hun oude veertjes kwijt.

En toen. . . . kreeg Kokkerèl weer een *nieuwe* staart. Eerst kwamen er kleine zwarte stoppeltjes, maar dat werden mooie staartveren. Van die lange gebogen veren, die golven in de wind. Ze waren prachtig donkergroen met goudglans er op. Net als bij Krieko. Nu had Kokkerèl een echte *hanestaart*.

Nu kon niemand meer zien, dat de vos hem eens te pakken had gehad. Kokkerèl werd een héél mooi haantje. Zijn nek was goudbruin en zijn borst prachtig donkergroen. Zijn veertjes waren allemaal even glad en keurig. Ze glommen als zijde.

Als hij liep, tilde hij z'n pootjes heel sierlijk op. Hij stapte veel mooier dan Krieko.

XI. TOEN KOKKEREL GROOT WERD.

Toen Maarten 't volgend jaar jarig was kwam Harm weer aandragen met zijn pet. Héél voorzichtig! In beide handen hield hij de pet vast, want... daar zaten *wéér* kuikentjes in. Vier *heel* kleine bruine kuikentjes. Vier donzige bolletjes met kleine zwarte glimoogjes. Dat waren ook *krielkuikentjes*.

Bij Harm's Vader op het erf hadden de krieltjes gebroed. En nu bracht hij er vier mee voor Maarten. Voor zijn verjaardag.

Toeka had nu ook kuikentjes en zij zorgde weer even trouw voor de krielkuikentjes als voor haar eigen kuikens. Net als verleden jaar.

Eerst liepen ze natuurlijk overal met Toeka mee. Maar toen ze groot waren, gingen ze *niet* naar de zolder, waar de grote kippen sliepen, die de eieren legden voor de markt. De nieuwe krieltjes kwamen ook in het mooie kleine witte huisje te wonen, — onder de grote eikeboom. Nu had Maarten een haantje met vijf kippetjes.

En Kokkerèl was een best, trouw haantje voor Pikkiezus en de vier nieuwe krielkippetjes. Hij paste zo goed op hen! Zó... goed!

Toen ze voor 't eerst mee mochten in de grote weide, zei Kokkerèl: „Zal jullie *nooit* naar dat grote bos gaan? Tussen al die hoge bomen? Waar het zo donker is? Daar is het erg gevaarlijk... Zal jullie daar *nooit*... *nooit* komen? Daar... woont een vreselijk dier... Daar woont de vos. Die bijt kippetjes *dood*.” En toen vertelde Kokkerèl, dat hij zelf eens héél erg

stout was geweest. Dat hij *toch* in het bos was gegaan en.... wat er toen gebeurd was. Dat hij *bijna*.... doodgebeten was door de vos. En opgegeten. De zwarte krieltjes luisterden. Ze keken Kokkerèl aan. Ze keken naar het droge slotje. En naar 't grote

bos met de hoge bomen.... Ze werden een beetje bang....

En.... ze waren wijzer dan Kokkerèl, toen die klein was. Ze geloofden wat Kokkerèl zei, want Kokkerèl was immers veel ouder. Hij wist veel meer.... Ze gingen *nooit* naar 't grote bos.

UITGAVE VAN G. F. CALLENBACH N.V. • NIJKERK